DEMİR-ÇELİK İŞÇİLERİ BÜLTENİ

İletişim için: demircelikiscileri@gmail.com

İşçi Bülteni Özel Sayı: 557

Nisan 2010

İnsanca bir yaşam, özgür bir gelecek için

1 Mayıs'ta alanlara!

Gözleri kar hırsı bürümüş olan patronlar yağma ve talanlarına tüm hızıyla devam ediyorlar. Yıllardır sırtımızdan kazandıkları yetmezmiş gibi kriz bahanesine sarılarak son iki yılda elimizde kalan son hak kırıntılarını gasp ettiler. İşten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, esnek çalışmanın en pervasız uygulamaları birbirini izledi. Oysa tüm bu saldırılara bahane ettikleri kriz ortamında servetlerini nasıl katladıklarını da hep beraber gördük.

Demir Çelik işçisi kardeşler;

Tüm dünyada patronların biz işçilere reva gördüğü bu uygulamaları bizler de Aliağa'nın demir çelik fabrikalarında en ağır haliyle yaşadık. Zaten 2001 krizinde ücretlerimizi neredeyse yarı yarıya düşürmüşlerdi. 2008 krizinde ise yüzlerce arkadaşımızı işten çıkarttılar, geriye kalanlarımıza ise en ağır çalışma koşullarını dayattılar. Adına iş kazası dedikleri cinayetleri ise zaten bu fabrikalar çalışmaya başladığı günden beri aralıksız yaşanmaya devam ediyor.

Tüm bu yaşananların nedeni ise bu asalakların gözlerini bürüyen kar hırsından başka bir şey değil. Onların daha fazla kar elde edebilmesi, servetlerini arttırabilmeleri ancak bizim sefaletimizin daha fazla derinleşmesi ile mümkün. İşte bunun için yıllardır her türlü yöntemi kullanarak boynumuzdaki kölelik zincirini sıkmaya devam ediyorlar.

Kardeşler;

Biz demir çelik işçileri olarak hala bu asalaklara karşı örgütlü mücadelemizi yeterince yükseltebilmiş değiliz. Ama dünyanın ve ülkenin dört bir yanında binlerce sınıf kardeşimiz sermayenin saldırılarına karşı mücadele yolunu seçti ve kararlılıkları ile hepimize örnek oldu.

En son olarak Tekel işçilerinin kararlı direnişi işçi sınıfı içerisindeki tüm sahte ayrımları ortadan kaldırdı. Onlar sadece sermaye sınıfına değil içimizdeki ajanları olan sendika ağalarına karşı da kendi taleplerini savunarak hepimize yürünmesi gereken yolu gösterdiler.

Ancak hala bir gerçek orta yerde duruyor. Sermaye sınıfı biz işçilere teker teker değil, topyekun bir sınıf olarak saldırıyor. Öyleyse bizlerin de yapması gereken topyekun bir direnişi örgütleyebilmektir. Patronların saldırıları karşısında susup boynumuzu eğdiğimizde, ya da teker teker mücadele etmeye kalktığımızda neredeyse hiçbir sonuç elde edemiyoruz. Bunun en son örneğini havzada 2001 krizinde yaptıkları girdi-çıktı oyununa karşı açtığımız davalarda bizler yaşadık. Bu mücadelemizi birleşik ve kararlı bir çizgide sürdüremediğimiz için hala birçoğumuz mahkeme koridorlarında sürünmeye devam ediyoruz. Patronlar da mahkemeleri satın alarak haklarımızı gasp etmeye devam ediyorlar.

Kardeşler;

Eğer kazanmak istiyorsak bizlerin ihtiyacı olan işçi sınıfının birleşik, militan mücadelesini büyütebilmektir. Güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya son vermenin, kaybettiklerimizi geri kazanmanın tek yolu budur.

Bunun için önümüzdeki 1 Mayıs'ı çok iyi değerlendirebilmeliyiz. 124 yıldır işçi sınıfı ile patronlar sınıfı arasındaki amansız mücadelenin simgesi olan bu günde dünyanın dört bir yanından işçi kardeşlerimizle birlikte patronlar düzenine işçi sınıfının gerçek gücünü göstermeliyiz. Son bir yıldır adım adım yükselen direnişlerde büyüyen korkularını 1 Mayıs alanlarında tek yumruk olarak bir karabasana çevirmeliyiz. Bugün;

Ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarımızı düzeltmenin, insanca koşullarda çalışıp yaşamanın;

Kriz bahanesi ile çaldıklarını geri almanın,

İş kazası adını verdikleri cinayetlere bir son vermenin,

Sözde bizim adımıza konuşan ama patronlara hizmet etmekten başka bir şey yapmayan sendika ağalarına hak ettikleri dersi vermenin yolu 1 Mayıs alanından geçmektedir.

Tüm işçi sınıfı ile birlikte **Metal İşçileri Birliği** de 1 Mayıs alanlarında insanca bir yaşam, özgür bir gelecek için mücadelesini yükseltecek. Hepinizi bu mücadeleye ortak olmaya, **Metal İşçileri Birliği**'ne güç vermeye, 1 Mayıs alanında **Metal İşçileri Birliği** saflarında yerinizi almaya çağırıyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın İşçilerin Birliği!

1 Mayıs Bizi Bekliyor!

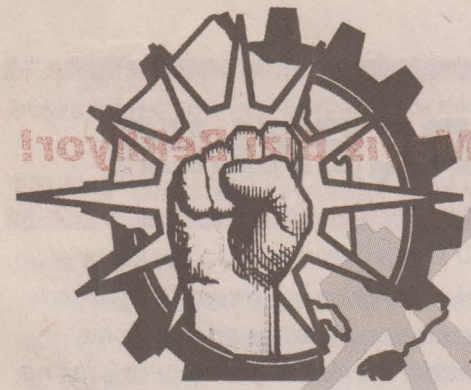
Sömürüye ve köleliğe dur diyebilmenin, haklılığımızı haykırabilmenin günü olan 1 Mayıs bizi bekliyor. Yıllar öncesinde ustalarımızdan devralmış olduğumuz patronlarla hesaplaşma günü olan bir 1 Mayıs daha yaklaşıyor. Ustalarımız bizlere bu günü dünyanın dört bir yanında ve coğrafyamızda canlarını feda ederek emanet ettiler. Ama sermaye devleti 1 Mayıs'ın içini boşaltarak bayram havasına büründürmek niyetinde.

1 Mayıs'ın bizim için bir bayram günü olmadığını, tam tersine sömürücü kapitalist sınıfla hesaplaşma günü olduğunu göstermemiz gerekiyor.

1 Mayıs'ı gerçek bir bayram havasında kutlayabilmemiz için haramilerin saltanatına son vermemiz gerekiyor. O gün iki ayrı sınıf iki ayrı dünya karşı karşıya gelecek. Bir tarafta her kurumuyla işçi sınıfına kan kusturan sermaye devleti. Diğer tarafta bizler, yani kendi iktidarını kurduktan sonra hüer türlü baskı ve sömürüye son verecek olan işçi sınıfımız.

Patronlar kendi iktiardarlarını koruyabilmek için her yerde ve binbir türlü yöntemle saldırmaya devam ediyor. Bu saldırıları boşa düşürmenin ve kaybedilen tüm haklarımızla birikte yenilerinide kazanmak için 1 Mayıs bizi bekliyor.

Metal İşçileri Birliği'nden
bir demir çelik işçisi

Demir-çelik işçisi mücadele yolunu tutmalıdır!

Demir çelik fabrikalarında çalışan işçiler yıllardır en ağır koşullarda çalışıyor, örgütsüzlüğün bedelini ağır çalışma koşulları ve sürekli artan hak gaspları ile ödüyorlar.

Havzada bu hak gasplarının en önemlilerinden biri 2002 yılında yaşanmıştı. O dönem sermayenin ülke düzeyinde yaşadığı krizi fırsat bilen demir çelik patronları bir günde binlerce demir-çelik işçisine girdi-çıktı yaparak tüm kazanılmış hakları bir anda ortadan kaldırmıştı. Bu girdi-çıktılarla birlikte ücretler de yarı yarıya düşmüştü.

Örgütlü bir tepki açığa çıkmasa da bu olaydan sonra havzada çalışan işçiler kazanılmış hakların iadesini talep eden davalar açtılar. Önce tekil olarak başlayan bu süreç yaşanan hak kayıplarına öfkenin de etkisi ile dalga dalga yayıldı, yüzlerce demir çelik işçisi Aliağa'nın en büyük demir çelik işletmeleri ile mahkemelik oldu.

Senelerdir dönen bir sürü hukuksuzluk ve keyfiyete rağmen nihayet bu davalarda sona doğru gelindi. Ancak kağıt üzerinde bile gizleyemedikleri bu sahtekarlıklarını bir kez daha pervasızlıkları ile örtmeye çalışıyorlar. Bir yandan Yargıtay'dan davaları geri çevirmeye çalışıyor, bir yandan ise senelerce sessiz kaldıktan sonra bu davaları açan işçileri parça parça işten çıkartıyorlar.

Şimdiye kadar özellikle İzmir Demir Çelik'te 20'li gruplar halinde 200'e yakın işçi sırf bu yüzden işten atıldı. Tabii ki her zaman ki gibi bu saldırganlıkta başrolde oynayanlardan biri de Türk Metal çetesi oldu. Bu çete bir kez daha atılması gereken işçilerin listesini patronlara sunmaktan kaçınmadı.

Her ne kadar içimizde görünüp bize ihanet eden böylesi çetelere, derin mafya bağlantılarına sahip olsalar da demir-çelik patronların bu saldırganlığı aslında duydukları derin korkunun ifadesidir. Onyıldır gasp ettikleri hakları ellerinden kaçırmanın korkusunu yaşıyor gibi görünseler de asıl korkuları suskun birer köle olarak sömürmeye alıştıkları demir-çelik işçilerinin kazanmayı öğrenmesidir.

Sonuçta belki kazanılan sadece bir dava olacak, o davanın sonucunu uygulama zahmetine bile katlanmaları gerekmeyecek belki ama bu davalar bir başlangıç olacak. İşte bu mafya bozuntuları bunu çok iyi bildikleri için ölesiye korkuyorlar.

Demir çelik işçisinin üzerine serilmiş olan ölü toprağını atıp, kendisine güvenini tazeleyip karşılarına dikilmesinden korkuyorlar. İşte bunun için de bir kez daha saldırıya geçiyorlar.

Demir çelik işçisinin bu saldırganlığa prim verip vermeyeceği ise onun tabanda kurduğu öz örgütlülüğü ile doğrudan bağlantılıdır. Senelerdir üyelik formları doldurup aidatlarını ödediği sendikaların kendisini savunmaya yetmediği gibi tek başına patronlar düzenin mahkemelerinin vereceği kararlar da demir çelik işçisinin kazanmasını sağlayamayacak, kaderini değiştirmeyecektir.

Demir çelik işçisi artık daha fazla geç kalmadan fabrika fabrika kuracağı komitelerle kendi kaderini kendi eline almalı, kendi gücüne güvenerek demir çelik patronlarının karşısına dikilmelidir. Böylesi bir gücün karşısında hiçbir güç duramayacaktır. Sırtımızdan beslenen bu mafya bozuntuları da bu güç karşısında eriyip gidecektir. Kazanan işçilerin birliği ve mücadelesi olacaktır.

İDÇ işçilerinden Türk Metal'e öfke

Türk Metal İzmir 2 No'lu Şube Sekreteri ve İzmir Demir Çelik (İDÇ) fabrikası baştemsilcisi İbrahim Erkoç ile sendika üyesi işçiler, Türk Metal çetesinin yönlendirmesi ile işten atılmalarını 26 Şubat'ta sendika binası önünde yaptıkları eylemle protesto ettiler.

İbrahim Erkoç yaptığı açıklamada, *"Süleyman Yıldırım, demirçelik işverenlerinin emrindedir, onların çıkarlarını savunmaktadır ve onların sözcüsüdür. Örgütlü olduğu işyerlerinde patronların taşeronu gibi çalışarak işçi kıyımlarına onay veren hatta işverenlere 'eski işçileri çıkarın, rahat edersiniz' önerisinde bulunmaktan çekinmeyen birisidir."* dedi.

Erkoç'un ardından konuşan işçiler ise, yaşadıklarının açıkça bir ihanet olduğunu dile getirdiler. Şube başkanı ile görüşme talepleri kabul edilmeyen işçilerle sendika yetkilileri arasında ise kısa süreli bir arbede yaşandı.

YALANLAR VE GERÇEKLER

Demir-Çelik fabrikalarında 2000'li yıllarda yaşanan toplu işten çıkarmaları havzada duymayan kalmadı. İDÇ'sinden Çukurova'sına, Habaşı'na kadar tüm büyük fabrikalarda toplu kıyımlar yaşandı. Patronların o zamanlar yaptığını günümüzde sermayenin Başbakanı Tayyip Erdoğan Tekel işçilerine 4-C adı altında yapıyor.

Bu yazımızda ise Habaş Demir Çelik'te bu kıyımın bizzat müdürler tarafından nasıl yalan ve dolanlarla düzenlendiğini kanıtlarıyla ortaya koyacağız. Bunu açılan davalarda Habaş Genel Müdürü Haşim Ayten' in savunmalarından yola çıkarak tüm işçi arkadaşlarımıza göstereceğiz.

"Ben davacıları tanırım. Davacılar sendika üyesi olabilir. 2001' e kadar çalışmışlardır. 2001 yılında işyerinde ekonomik bir kriz yaşandı. Sipariş kaybına uğradık. Maliyeti düşürücü tedbirler alındı. Bunlardan biri de işçi sayısını azaltma yönünde bir tedbirdi. Bunda en genç yani az kıdemli olan, bekar olan ve kendi rızasıyla işten ayrılmak isteyenlere öncelik verdik. Davacıların hatırladığım kadarıyla işten ayrılma konusunda talepleri vardı. Bu talep üzerine davacıların çıkışları verildi. Bu fesih anında da davacılara yasal tazminatları verilmiştir. Davacıları ayrıldıktan yaklaşık 2 ay sonra geri aldığımızı hatırlıyorum. O dönem bir miktar sipariş geldi, elimizdeki elemanların yetmeyeceğini düşünüp yeniden işçi alımına karar verdik. Işyerinde de ağır rekabet şartları vardı. Işten ayrılan işçilerin işe geri dönme konusundaki baskıları neticesinde yeni işçiyle çalışmaktansa eski işçilerle ve yeni şartlarda çalışma şartında bulunduk ve kabul etmeleri şartında işbaşı yaptılar. Işçiler yeniden işbaşı yaptığında mümkün olduğu kadar aynı işe verdik. Işçiler yeniden işbaşı yaptıklarında fesihten önceki ücret seviyesinden daha düşük fakat işyerine yeni başlayacak işçinin üzerinde bir ücretle işbaşı yapmışlardır. Ayrıca bu işçiler işbaşı yaparlarken yeni bir sözleşme imzalanıp alacakları ücret seviyesini biliyorlardı. Çalıştıkları süre boyunca ücretten kaynaklanan bir itiraz gerek işverene gerekse sendikaya gitmemişti. Işyerinde üç ayda bir ve birer maaş tutarında ikramiye uygulaması vardır. Ayrıca TİS gereği gece çalışma yapan işçiler yönünden zamlı ücret uygulaması vardır. Çalışan işçilere bu yönde hakları ödenmektedir. Ayrıca davacılar işyerinde haftanın 6 günü ve günde 8 saat üzerinden çalışır. Işin durumuna göre fazla mesai yapılır. Buda aylık fazla 15-20 saati geçemez."

Evet demir çelik işçileri, bülten okuyucusu arkadaşlar! Fabrikamızın ağa babası Haşim Beyimiz ne de güzel savunma yapmış!.. Yorum sizin. Tamamıyla yalan kokan bu savunmanın neresinden başlamalı saymaya.

Daha savunmasının başında başlıyor yalan. Ben davacıları tanırım derken başlıyor yalanlarla dolu hikayesine. Bir yanda kriz var diyor ve kriz döneminde işçilerin kendi rızalarıyla işten ayrıldıklarından bahsediyor. Ama gerçeklerin saklanamayacak kadar inatçı olduğunu unutuyor beyzademiz. Kendi isteğiyle işten çıkan olmadığı gibi baskı ve tehtidlerle onlarcamıza imza attırılıyordu o dönem. Bırakalım 2 aylık bir süreyi bir çok işçi aynı günlerde yeni işçi statüsünde yarı yarıya düşük ücretlerle işe geri alındılar. Haşim Ayten ve yandaşları işten çıkarırken ne genç ne de az kıdemli dinlemişlerdir. Kendi adamları ve bir kaç istisna dışında bir çok işçiye aynı uygulamayı yapmışlardır. Bu haksızlığa karşı yapılan her türlü itiraz ise patronun ve işbirlikçi satılmış sendikacıların tehditleriyle karşılaşmıştır.

Bu baskıların günümüzde özellikle İDÇ ve Çukurova'da (Ege Çelik'te) yüzlerce davacı işçinin işten çıkarılarak devam ettiğini biliyoruz. Yarın bizlerin işyerinde yaşama ve çalışma garantisi olmadığı gibi kendi yandaşları dışında hiçbirimizin de 6 gün 8 saat çalışma garantisi yoktur. Daha yakın zamana kadar neredeyse hepimiz zorunlu mesailerle aylık 100 saati tamamlıyor, insanlığımızdan çıkıyorduk. Şimdi diyor ki ayda 15-20 saat fazla mesai yapıyormuşuz. Yapılan mesailer belgeleriyle durmaktadır dosyalarında.

Sözün kısası Haşim Ayten gibilerin gözü para hırsından başka birşey görmez. Bunlar gibilerin dinleri de imanları da para olmuştur. Paraya taparlar ve hep daha fazla kar elde etmek isterler. Bunun için her türlü çirkefliği yapar, her türlü yalanı söylerler. Onların daha fazla kar etmesi demek bizlerin kölece çalışma koşullarımız demektir.

Bu beyzadeler şunu unutmasınlar ki yargıyı da, mahkemeleri de satın alsalar söz konusu emek ve alınteri ise hiç bir yalan dolan sökmez. Bu yaptıklarıyla sadece gelecek olan sonlarını biraz daha ertelemiş olurlar. Ama düzenlerinin yıkılışından kaçamazlar.

Haramilerin Saltanatını Yıkacağız!

Habaştan bir işçi

Onların serveti bizim sefaletimizdir!

Ekonomi dergisi Forbes geçtiğimiz haftalarda Türkiye'nin en zengin 100 ismini yayınladı. Bu 100 kişilik listenin en dikkate değer yanı son bir yılda servetlerini katlamaları oldu. Her biri binlerce işçiyi kriz bahanesi ile kapı önüne koyan bu asalaklar aynı dönemde servetlerini milyon dolarlarla arttırdılar. Bu 100 kişinin serveti geçtiğimiz yıl 56 milyar dolarken bu yıl 87 milyar dolar oldu. Geçtiğimiz yıl 13 olan dolar milyarderi sayısı da bu yıl 28'e çıktı.

Sadece bu liste bile patronların kendi krizlerini nasıl bir fırsata çevirdiklerinin kanıtı değil mi? Yüzbinlerce işçi kapı önüne koyarak bizlerden fedakarlık isterken bu asalaklar kendi servetlerinden yaptığı fedakarlığa bir bakın!..

Bu listede yer alan asalakların birçoğunu televizyon ekranlarından da olsa tanıyoruz. Ama demir çelik işçileri olarak içlerinden birini çok daha iyi tanıyoruz. Sömürü cehennemi Habaş'ın patronu Mehmet Rüştü Başaran da bu listenin üst sıralarındaki yerini almış. Hatta o bununla da yetinmemiş dünya çapında yayınlanan listelere göre dünyanın sayılı dolar milyarderleri arasında bulunuyor. Ve Mehmet Rüştü Başaran da tıpkı diğer asalaklar gibi son bir yılda servetini katlayanlardan. Başaran geçtiğimiz yıl 700 milyon dolar olan servetini bu yıl 1 milyar 300 milyon dolara çıkararak listenin üst sıralarına çıkmış, dünyanın sayılı dolar milyarderleri arasına girmiş...

Peki, ne pahasına? Boğazdaki milyon dolarlık yalılarında sefa sürerken veya her biri yüz milyarlarca eden 100'e yakın Ferrari vb. arabaların koleksiyonunu yaparken çalışmaya zaman ayıramayacağına göre bizim emeğimiz üzerinden elde etmiş servetini bu asalak. Ve biz aldığımız üç kuruşla ay sonunu getirmenin hesabını yaparken o boğazımızdaki sömürü zincirini daha da sıkmış, servetine servet katmış.

Onlara bu servetleri sağlayan emeğimizin hakkını vermek hiçbirinin aklına gelmez bu asalakların. Onlar ancak bizleri daha fazla sömürmeye, servetlerini daha da arttırmaya çalışırlar. Mehmet Rüştü Başaran da işte böyle yapıyor. Ücretlerimiz veya çalışma koşullarımızda en ufak bir düzelme olmazken o fabrikaya yeni çelikhane açıyor. Ama ne iş güvenliği önlemlerimiz alınıyor, ne yaşamımızı cehenneme çeviren esnek çalışma uygulamaları son buluyor, ne de fabrikada insan yerine konuluyoruz.

Varsa yoksa daha fazla kar, daha fazla servet. Peki ama ne zamana kadar? Ne zamana kadar bu asalakların emeğimizin üzerine konarak sahip oldukları bu zenginlikleri seyredeceğiz. Çeliğe şekil veren emeğimizle dünyanın tüm güzelliklerine layıkken ne zamana kadar bu cehennem koşullarında kölelik yapmaya devam edeceğiz. Şurası açık ki biz köleliği kabul etmeye devam ettiğimiz sürece koşullarımız sürekli daha da kötüleşecek, bu asalaklar servetlerine daha fazla servet katacak.

Artık bu şekilde bizlerle dalga geçmelerine izin vermeyelim. Emeğimizin hakkını almak, hak ettiğimiz gibi insanca bir yaşam sürmek için mücadele edelim. Bu asalakların ücretli kölelik düzenlerini başlarına yıkmak için örgütlenelim!

Direnen işçiler yol gösteriyor!

Patronlar her fırsatta boynumuzdaki kölelik zincirlerini daha da sıkmaya çalışırken ülkenin dört bir yanında işçi kardeşlerimizin direnişleri de devam ediyor.

Tekel işçileri gerçek bir taban örgütlülüğünden yoksun oldukları için sendika ağalarının ihanetleri ile sekteye uğrayan direnişlerini 1 Nisan günü bir kez daha Ankara'ya taşıdılar. Bir ay önce sendika ağalarının Tekel işçilerine direniş mevzisini boşaltmak için söz vermek zorunda kaldıkları 1 Nisan eylemi bir kez daha Tekel işçilerinin kararlılığını gösterdi. 1 ve 2 Nisan'da Ankara'da her türlü engele rağmen direnenler ise sadece Tekel işçileri değildi. Tekel işçilerinin direnişinin tüm işçi sınıfının direnişi olduğu bilincinde olan işçi ve emekçilerle birlikte Tariş'ten Sinter'e, Esenyurt Belediyesi'ne ve İtfaiye işçilerine kadar kendi patronlarına karşı verdikleri mücadeleyi sürdüren işçiler de Tekel işçileri ile birlikte göğüs göğüse direndi.

İşte işçi sınıfının bu birleşme arzusu ve tüm sınıfa örnek olan kararlılık ise sermaye devletinin kabusu oldu. Kazanılmış haklarını savunmak isteyen, güvenceli iş ve güvenli bir gelecek isteyen binlerce kişi bir kez daha sermaye devletinin kolluk güçlerinin gazlı, coplu, tekme tokatlı saldırıları ile karşılandı. Başbakan ise bir kez daha yalan ve demagojiler ile Tekel işçilerini ve onurlu mücadelelerini karalamaya çalıştı.

Ama sermaye devletinin tüm girişimleri bir kez daha boşa düştü. Gerçekleştirilen saldırıların hiçbiri asıl amaçları olan işçilerin direnme azmini kırmayı başaramadı. Hatta bu kararlılık yüzünden sermaye sınıfının gönüllü kulluğunu yapan sendika ağaları da bir kez daha kararlılık mesajları vermek zorunda kaldılar. Her ne kadar bu direnişlerden ve direnişlerde ortaya çıkan kararlılık ruhundan kurtulmaya çalışsalar da engel olamadıkları bu kararlılığın önüne düşmek zorunda kaldılar.

Tekel işçilerinin direnişi bu şekilde devam ederken İzmir'de ise Tariş işçilerinin direnişi başladı. Neredeyse 1 ayı geride bırakan bu direnişte Tariş işçileri bir kez daha kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı mücadele bayrağını yükseltti. Tariş binası önünde gerçekleştirdikleri direnişlerini ise 1 Nisan eylemi ile birlikte Tekel işçilerinin direnişi ile birleştirdiler. Zaten Tekel işçileri de Ankara'dan döndükleri ilk günden beri Tariş işçileri ile omuz omuza mücadeleye devam ediyorlardı.

Bugün bu direnişler belki birçoğumuza uzak geliyor, belki bir çoğumuz sermaye devletinin yalanlarına kanıyor, direnen işçi kardeşlerimizle aramıza mesafeler koyuyoruz. Ancak bir gerçek var ki başta Tekel ve Tariş işçileri olmak üzere direnen sınıf kardeşlerimiz bizlere yürümemiz gereken yolu gösteriyorlar.

Kararlılıkla yola çıkıldığında her türlü engelin alt edilebileceğini, talep edilen hakların birer birer kazanılabileceğini gösteriyorlar.

Kriz masalları ile birlikte çalışma ve yaşam koşulları daha da ağırlaşan biz demir çelik işçilerinin de yürümesi gereken yol bu direniş yoludur. Hele hele yeni bir toplu sözleşme süreci yaklaşıyor, patronlar gasp ettiklerimizi haklarımızı artık rutin haline getirmeye çalışıyorken bu kararlı direniş yoluna çok daha fazla ihtiyacımız var. Çünkü kaybettiklerimizi geri almanın, insanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmanın tek yolu Tekel ve Tariş işçilerinin açtıkları yoldan yürümek, fabrikalarda oluşturacağımız komitelerimizle kendi mücadelemize sahip çıkmak, patronlara karşı vereceğimiz amansız mücadeleye hazırlanmaktır.

Türk Metal kimin sendikası?

Türk-Metal sendikası patroncu kimliğini gizlemeye bile ihtiyaç duymuyor. Tam tersine bunu apaçık bir şekilde işçilerin gözü önünde yapıyor.

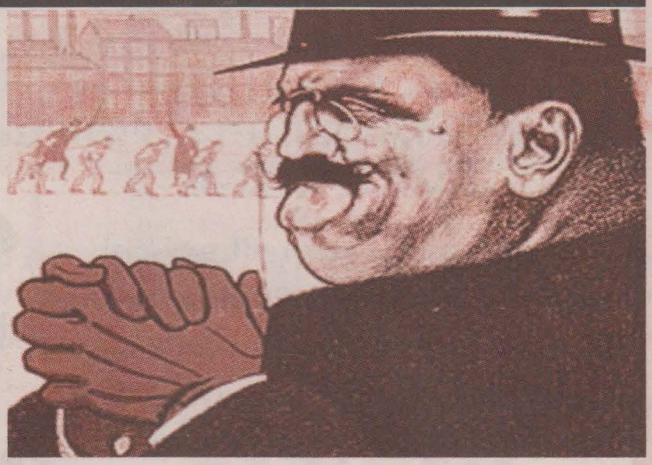
Özellikle son aylarda yaşanan iki örnek bunu yeterince ortaya koymuştur.

Bunlardan birini havzada İDÇ'de çalılşan kardeşlerimiz yaşadı. İşyeri Baş temsilcisi ve sendikanın şube sekreteri olan bir işçi ve çevresindekiler bizzat sendikanın talimatıyla işten çıkarıdı. Atılan İşçiler bu olaya tepkilerini sendika şubesi önünde eylem yaparak gösterdiler. Ama bu arkadaşlarımızın gerçek bir işçi örgütünden yoksun olmaları gösterdikleri çabaların sonuçsuz kalmasına neden oldu.

İkinci örnek ise Gaziemir Serbest Bölge'de yaşandı. 3 Mart'ta Mahle-Mopisan isimli bir metal fabrikasında işçiler sömürü koşullarına son verebilmek için DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular. Patron ise tüm diğer patronlar gibi işçilerin bu örgütlenme isteğine karşı saldırıya geçti. Bu saldırının baş aktörlerinden biri de Türk Metal çetesi idi.

Birleşik Metal-İş örgütlülük sürecini tamamlayarak yetki başvurusunda bulunduktan sonra patron çareyi kendi elleriyle Türk-Metal çetesini fabrikaya sokmakta bulmuştur. Patron ve Türk-Metal ikilisi işçileri bölmek ve kararlılıklarını parçalamak için her türlü tehdidi kullanmış, işverene yakın olan, işleri güçleri işçilere emir yağdırmak olan idari personeli Türk-Metal çetesine üye yapmışlardır.

Peki ne olmuştur da Mahlede yıllardır sömürülen işçileri görmezden gelen Türk-Metal bir anda ortada görünmüştür. Sendika olduğunu Birleşik Metal Mahle'de örgütlenirken mi aklına getirmiştir.

Bunlar bile patronların hangi sendikayı ne için seçtiğini görmek için yeter. Bir tarafta işçilerin kendi iradeleri ile seçtiği çalışan Birleşik Metal, bir tarafta patronun çağrısı ile işyeri örgütlemeye çalışan, işi gücü patronların çıkarlarını savunmak olan Türk Metal.

Hangi işveren kendi fabrikasında işçilerin söz yetki karar mekanizmasına sahip olmasını isterki. Bunu istemediği için de satın aldığı Türk Metal ile bizleri arkamızdan vurur.

Türk-Metalin örgütlü olduğu işletmelerde bizlere çok görevler düşmektedir. Ya satılmışlar takımına boyun eğecek, kaderimizi onların ellerine vereceğiz. Ya da örgütlenerek sendikalarımızı sermaye düzenine karşı gerçek birer işçi örgütü haline getirceğiz.

Satılmış Sarı Sendikacılığı Yıkacağız!

Sınıf Sendikacılığını Kuracağız!

Türk-Metal Üyesi Sınıf Bilinçli Demir-Çelik İşçileri

Habaş'ta ölüyoruz! Duyan yok mu?

Habaşın vahşi çarkları canımızı almaya devam ediyor. Ama maalesef yaşanılan iş cinayetlerinden hiç birimizin haberi olmuyor. Ya da görmezden geliyoruz. Yanı başımızda üç kuruş uğruna resmen cinayetler işleniyor, üç maymunlar gibi görmüyor, duymuyor, konuşmuyoruz. Programlanmış makinelerden farkımız kalmıyor. En insani yanlarımızı para babalarının kar hırsına feda ediyor, insanlığımızı onlara hibe ediyoruz. Karşılığında alabildiğimiz ise ancak yine patrona iş yapabilecek kadar bir aylık geçim ücreti.

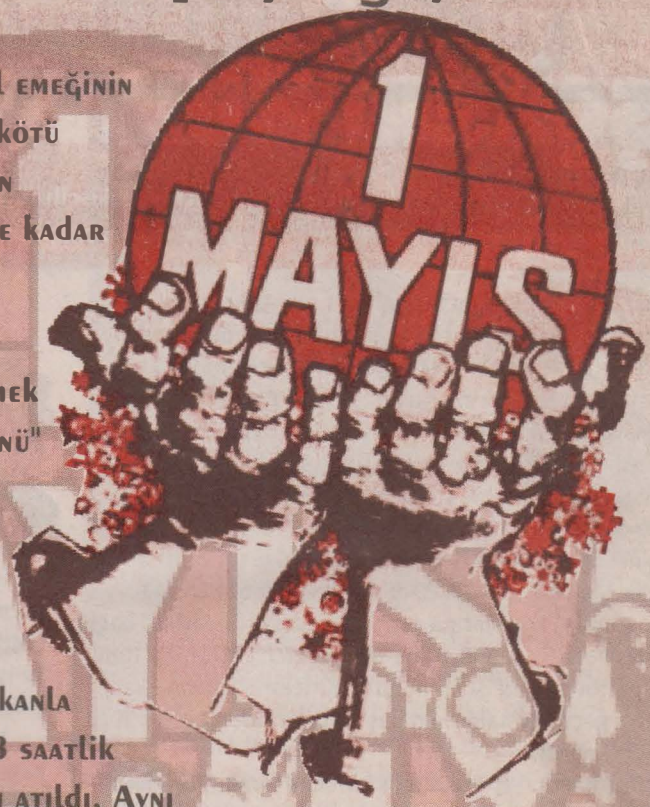
Yakın zamanda yaşanılan olay Habaş'ın Baburoğlu taşeronunda meydana geldi. Orhan isimli bir arkadaşımız lastik tamircisi olarak çalıştığı taşeron firmada işini yaparken canından oldu. Habaş'ta ölümün nereden nasıl geleceğinin belli olamayacağını gösteren bir durumla karşı karşıyayız. Can güvenliksiz iş ortamları ölüme resmen davetiye çıkartmaktadır.

Onca arkadaşımızı aramızdan ayıran bu çalışma koşullarına rağmen hiçbir zamanda bir şey yapılmadı. Patronlar ve onların temsilcileri bir şey yapmak bir yana üretimin ve işin aksamamasının derdine düştüler hep. Ne de olsa onlar için karın tokluğuna çalışacak köleler sürüsü kapı önlerinde bekliyor. Ali gider, Veli gelir onlar için. Bizler ölmüşüz, sakat kalmışız onların umrunda mı?

Nereye kadar arkadaşlarımızın aramızdan ayrılmasına izin vereceğiz? Güvenlikli bir ortamda çalışma hakkımızın olduğunu savunacak güçten yoksun muyuz? Yoksa yarın sıranın kendimize gelmesini mi bekleyeceğiz? Canımız, kanımız üzerinden servetine servet katanlara kul köle olarak yaşamaya devam edersek insanlığımızı da onlara bırakmış oluruz.

Habaş'tan bir işçi

1 Mayıs geleneği yaşıyor!..

1880'li yıllar, ağırlıklı olarak kol emeğinin kullanıldığı ve çalışma şartlarının çok kötü olduğu yıllardı. Küçük çocukların karın tokluğuna çalıştırılması ve 14-15 saate kadar varan iş günleri söz konusuydu.

1881 yılında yarım milyon işçiyi temsilen kurulan Örgütlü Meslek ve Emek Birlikleri Federasyonu "8 saatlik iş günü" mücadelesini ülke geneline yaymak ve işçilerin kararlılıklarını göstermek amacıyla mücadeleyi yükseltti.

ABD'nin Şikago kentinde 40 bin tekstil işçisinin gerçekleştirdiği eylem kanla bastırıldı. Aynı kentte, bir fabrikada 8 saatlik işgünü için greve çıkan 1400 işçi işten atıldı. Aynı tarihlerde greve çıkanlara ateş açıldı ve 4 işçi yaşamını yitirdi.

Saldırılar, mücadele ateşini söndürmedi, aksine körükledi. ABD ve Kanada'da sendikalar ve diğer örgütlerin yükselttiği mücadele sonucu 1 Mayıs 1886'da yaklaşık 350 bin işçi greve çıktı. Tarih işçi sınıfının böylesine örgütlü ve kararlı tepkisine ilk kez tanık oluyordu. Tüm ülkede yaşam durdu. İşçiler üretimden gelen güçlerini kullanıyordu.

Hükümet ve işverenler, işçi eylemini kolay kolay içlerine sindiremiyordu. 1 Mayıs sonrası işten atmalar, baskılar yoğunlaştı. Olaylara neden oldukları gerekçesiyle 8 işçi hakkında idam istemiyle dava açıldı. Dört yiğit işçi önderi Albert PERSONS, Adolph FISCHER, George ENGEL ve August SPIES, 1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik iş günü mücadelesinde önderlik yaptıkları için idam edildi.

İşçi önderlerinin cenaze törenine yüz binlerce insan katıldı. ABD'de yaşanan bu olaylar uluslararası işçi örgütlerini harekete geçirdi. II. Enternasyonal . 1889'da Paris'te düzenlediği kongrede, Amerikan işçilerinin mücadelesini desteklemek amacıyla dünya çapında gösteriler düzenledi. 1 Mayıs'ı ise, "Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak kabul etti.

İşçi Bülteni Özel Sayı No 557 * Fiyatı: 25 YKr * Nisan 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md. : Ayten ÖZDOĞAN * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sok. 5/3 Fatih/İSTANBUL* Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. * Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sit. C-Blok No: 242 Topkapı/İstanbul * 0 (212) 577 54 92